Розділ 1

— Те, що ти трахаєш мого чоловіка, не дає жодного права заявлятися тут о сьомій ранку! Це мій будинок, Морті!

Щоразу, вимовляючи це ім'я, тягне блювати. Тому він підписаний у мене в телефоні як Мортіхвойда.

— А ще це і *його* будинок. Твоя заспана мармиза теж не радує моє око, Фелі.

Чоловік огидно шкіриться, ніби перед ним не донька лорда Честлтона Третього, а якась приблуда.

Навмисне не поспішаю зав'язати на собі пасок шовкового пеньюара, під яким лиш рожевий комплектик, що підкреслює всі принади. Звісно, стояк цього зарозумілого козла не є моєю метою, а от побісити Мортімера Шера — справа честі. Особливо о сьомій ранку в суботу.

Адюльтер Тея завалюється до вестибюлю, ніби вже отримав цей дім у спадок. Руки в кишенях джинсів з мас-маркету, косуха потерта на ліктях, а чорне волосся, щедро змащене гелем, висить соплями. Мосс-Сайдська копія джонні Деппа у "Плаксії".

Шер зупиняється біля підставки з вазою *Jeff Koons*, яку лише напередодні прислали з аукціону.

— Прибери свої граблі від мистецтва! — сичу, побачивши, як той тягнеться до витвору, за який я відвалила майже шість мільйонів фунтів. Шість мільйонів мого казково багатого чоловіка Тея Мура. Власника девелоперської компанії *Moore Estate*, розумника, улюбленця кожної компанії, у яку потрапляє, і беззаперечного гея.

Остаточно стало відомо про це минулого року. Просто в день нашої третьої річниці я заскочила його зі Шмортімером. Та суміш шоку й полегшення на обличчі Тея закарбувалася в пам'яті назавжди. Часом, особливо самотніми ночами, коли компанію складають лише ліки, ця картинка зринає в голові й крутиться там, мов карусель. Як я стояла посеред бібліотеки, нашої бібліотеки!, у якій безуспішно намагалася його спокусити два роки, й думала: «І як жити з тим, що твій чоловік смокче своєму водієві?»

Я не дурна й вже тоді прекрасно розуміла, що в Тея немає проблем з потенцією, і що якщо секс раз на два місяці скидається на просту механічну розрядку, це сигнал, що він грає за іншу команду. Просто визнати, що я ломилася у двері, де на мене зовсім не чекали важче, ніж здається.

Ще коли я була дитиною, батько запевняв, що я вийду заміж за принца і житиму як у бога за пазухою. І не збрехав! Тільки от мій принц поглядає на інших принців, а я натомість здобула хіба що шалені знижки в усіх сексшопах.

Бути дружиною привабливого чоловіка з рокфеллерськими статками, але не мати його і в своєму ліжку — ось що зветься тортурами. Якийсь час я наївно тішила себе ілюзіями, що одного дня він просто закохається в мене.

Наче таке взагалі можна виправити.

— Ти гнила мегера. — Морті наближається, загрозливо нависаючи. Чомусь я завжди його боялася.

— І одного дня Тей перестане тебе жаліти.

Я задкую, намацуючи за спиною статуетку Евкліда. Щойно збираюся гарненько вграти його бюстом, поспішні кроки лунають з гвинтових сходів. Ми обидва озираємося, засліплені красою і свіжістю цього чоловіка. Усе ще *мого* чоловіка.

Біляве волосся лежить ідеальними завитками. Віднедавна він носить стрижку кроп, що підкреслює високі вилиці та глибокі й завжди трохи сумні блакитні очі. На ньому — поло та молочні брюки від *Ralph Lauren*. В руках бовтаються дизайнерські окуляри — мій подарунок на річницю, що я придбала в Греції.

Тей завжди був проникливою людиною з тонкою душею. Іноді здається життя так пожартувало зі мною — подарувавши найкращого чоловіка у світі, який терпить мої забаганки, й сучий характер, але водночас такий недосяжний для мене.

Помітивши, як ми з Шморті застигли у протистоянні, його ідеально пухких губ торкається осяйна усмішка напівбога.

— Ти вже тут! — він дарує погляд обожнювання чоловіку, якого я враз ще дужче хочу уколошкати. Мені ж дістається натомість лише формальне:

— Доброго ранку.

Тей чмокає Мортімера в губи, і я спостерігаю у відблиску дзеркальної стіни, як моє бліде обличчя заливає багряними плямами.

— Що тобі зробив Евклід? — чоловік вказує мені за спину, і доводиться повернути бюст на мармурову підставку.

— Протирала.

— Нездужаєш?

— Мене ображає, що ти думаєш, ніби я не здатна тримати ганчірку в руках.

— Хіба що її ціна вимірюється бодай тисячами доларів, — влазить у розмову Морті, притягуючи Тея ближче до себе. Від мого погляду також не ховається те, як він грайливо ляскає його по пружних сідницях. Тей у відповідь дзвінко сміється, підбурюючи мій мозок знову кататися на тій сраній каруселі.

— Хіба вам не час іти й прикидатися, ніби ви водій та його бос?

Не пишаюсь цією реплікою, та що вже вдієш — коли тобі болить, кортить кидатися лайном навсібіч.

Обличчя Тея знову набуває виразу невразливості. Він розвертається, не зронивши ані слова, та виходить за двері, гримнувши ними так, що їх венеціанське скло тріщить.

Морті схиляє голову й неприємно тицяє пальцем у моє плече:

— Ну ти й грьобана сука, Офеліє.

Погляд чорних очей бажає мені найгіршої смерті, і я відповідаю тим

самим. Тоді він нарешті зйобується з мого персидського килима у своїх брудних кросівках.

Ці слова не зачіпають мене. Принаймні, я не дозволяю їм потрапити у ту частинку пам'яті, де зберігаю те, що взагалі говорить цей чоловік. Брешу, немає такої частини в моїй пам'яті. А якби й була, я б зробила собі лоботомію.

Багато хто вважав мене сукою й до Шера. Здебільшого тому, що я начебто маю все, що можна хотіти будь-якій *nepo baby* — гроші, багатого батька, будинок, найгарнішого чоловіка, на якого слину пускали усі одногрупниці з Єлю. Це мало би вирішувати усі проблеми по життю еге ж? Люди мабуть часто питають себе — що з нею, бляха не так?

Гадаю, річ у моїй самотності. У Тея є Морті. Навіть якщо їм доводиться ховатися, аби оточення Тея не відвернулося від нього — вони все одно мають одне одного. Говорять один з одним більше, ніж кількома реченнями на день.

А в мене лише книжки, на які я зараз навіть не можу дивитися, а також предмети мистецтва, колекції найкращих дизайнерів світу, у яких я ховаю увесь свій розпач, сум. Навіть"подружкам" за жодних обставин не можна нічого розповісти. Назавтра це буде на перших шпальтах.

Дивлячись у пусті очі Евкліда, розумію, що всередині мого ж життя мене піддали остракізму на невизначений термін.

В будинку, що я намагалася облаштувати у різних кольорах, оглушливо тихо. Дизайн мав хоч якось перекривати те гнітюче відчуття, коли тут не було Тея. Але, здається, лиш підсилив його.

Що довше ми одружені, тим частіше я міркую про те, аби втекти кудись до Панами. Але будьмо реалістами — за двадцять п'ять років я ні дня не працювала по-справжньому, і без грошей Тея вже за тиждень битимуся з щурами за їжу.

Шурхотіння полохливих кроків економки наближається з-за рогу.

— Доброго ранку, пані Офеліє! — Луїза, як завжди, дратівливо-бадьора зрання.

— Мої речі вже спаковані?

— Ще вчора ввечері.

Тей повівся на тупий тренд серед своїх друзів і також придбав старий маєток за містом. Нібито це його мрія з дитинства. Я наводила різні аргументи: що жити серед плісняви небезпечно для життя, що в тих палацах колись помирали від туберкульозу або іспанки і що це даремно витрачені кошти, але, звісно, він не дослухався.

Я оглядаю своє житло, немов востаннє. Хоча, здається, так і є. Ми покидаємо місце, в яке я вклала всю душу, не кажучи про мільйони статків. Ось єгипетські маски на стіні перед входом у кухню. Їх мені колись привіз батько з чергового відрядження. Колекція фігурок династії Тан прикрашає поличку у вітальні, де сам Барсело розписував стелю. Про вечірку на честь завершення і до сьогодні ходять чутки по всьому Лондону. Коротше кажучи,

цей будинок уже має більшу цінність, ніж сам Букінгемський палац. І не лише матеріальну.

Забрати із собою усе це я не зможу ще якийсь час, принаймні поки нове житло не облаштують до пуття.

Коли ступаю на сходи, мені паморочиться в голові, й Луїза одразу опиняється поруч.

— Принеси тайленолу. Я буду у себе нагорі.

Економка робить нервовий реверанс.

— Сподіваюсь, нова домівка вам буде до вподоби.

***

— Він огидний! — ступаючи на запилену підлогу, що гуляє під каблуком, я знімаю капелюх.

— Вірю, ти докладеш зусиль, аби він став кращим, — Тей притискає мене втішними напівобіймами.

Позаду лунає свист Морті, що резонує, мов стріла, яка поцілила у вухо.

— Тільки глянь! Таке й Барчеллі не снилося.

— Він Барсело, ідіот! — без закочування очей у присутності цього маргінала ще жодного разу не обійшлося.

Усередині палац виглядає меншим. Ну, це бодай якась втіха. Є надія, що так я бачитимусь із Теєм частіше.

У просторому фойє — дюжина величезних вікон. Стеля всіяна розписами у готичному стилі. Хоча, як пригледітися, можна побачити й доволі авангардні візерунки. Незвично кутасті й різкі лінії.

Мій погляд блукає порожніми стінами, й спиною котиться дивне відчуття дежавю.

Та не встигаю за нього вхопитися, як на нас наскакує рієлторка, що й напарила Тею це одоробло. Дівчина переграє, виляючи стегнами так, що спідниця-олівець ось-ось тріснe у найцікавішому місці.

— Усе, як заявлено, пане Мур.

— А де той наглядач, про якого ми говорили? — цікавиться Тей, розглядаючи чергову порожню й бездушну кімнату. За вісім років подружнього життя він жодного разу так не розглядав шедеври всесвітньо відомих митців, як оці обшарпані закутки.

Навіть не кортить зробити тут ремонт. Жоден сучасний дизайн не пасуватиме цій місцині так, як поточний стан — згасла велич, що через занедбаність зробилася колючою й непривітною. Її смутком просочені стіни, фундамент, та й, мабуть, сам ґрунт.

— О! Він... десь, — рієлторка озирається, ніби той, про кого йде мова, міг сховатися в якомусь із кутків. — Десь тут. — дівчина сяє сліпучо-унітазною посмішкою з вінірами. Цікаво, чи вона чистить їх Містером Пропером.

Такі, як вона роблять усе можливе аби підпадати під статус своїх клієнтів, щоб вони вважали її своєю. На перший погляд, в цьому немає нічого сороміцького, але лицемірством аж тхне.

— Дякую, Керрі. Нам усе підходить! Я в захваті! — Тей плескає в долоні, й звук розливається луною, відбиваючись від вапнякових стін цієї клітки. Тілом пробігає неприємний холодок, ніби цей гуркіт потривожив далекі й незвідані куточки, у яких ховається лихо.

Всівшись у червоний кабріолет Керрі залишає нас. Без неї навіть стає якось нудно.

Я вирішую оглянути територію. А оглянути є що, бо займає вона, на перший погляд, добрих акрів сто. Й більша частина з них — зелене поле, що простягається від центрального входу ген до огорожі, чиї мури звідси виглядають геть невеликими.

Поруч з маєтком розкинувся сад із різноманітними кущами квітів, що викликають легку меланхолію й захват, хоч я й не розумію, від чого. Розмаїття пахощів б'є в ніс, і від того злегка паморочиться в голові. Приємно виявити тут щось живе й дбайливо доглянуте. Хто б не займався садом, доклав чимало зусиль, аби гортензії мали ідеальні кульки й отримували достатньо сонця у затінку кленів.

Невелика кам'яна стежка веде мене вглиб, огинаючи будинок. Я примружуюся від сліпучого серпневого сонця.

Вдалині з'являється господарська будівля, із якої вигулькує постать.

— Гей! — гукаю до чоловіка, що викочує садовий візок із сараю. Підбори грузнуть у гальці, коли я намагаюся пришвидшити крок.

Молодик без сорочки привертає мою увагу, й це змушує мене ненавидіти його. Тільки Тею дозволено мати таке скульптурне тіло. Тільки йому дозволено викликати в мене короткі зупинки серця за ранковою кавою або у ті рідкі миті, коли він ніби дійсно помічає мене. Витріщаючись, я вже почуваюся зрадницею. Але мені не стає сил відвернутися від спітнілого торсу незнайомця. І від того, як він смикає головою з чорним жорстким волоссям.

Він озирається до мене із насупленим, зверхнім поглядом.

— Ви — наш садівник?

Його передпліччя напружуються від того як чоловік вчеплюється у ручки, а маленькі струмочки поту стікають вигинами преса за пояс брудних джинсів, змушуючи мене важко ковтати слину. Очі віддзеркалюють зелень саду, набуваючи соковитого смарагдового відтінку. Майже певна, що все довкола — справа його мозолистих рук.

— Хіба я зі стіною говорю? Відповідай!

Він скидає бровою, ніби я набридлива муха. Ніби це *я* його служниця.

Озирнувшись на шурхіт камінців позаду, впізнаю Тея й дратуюся ще більше.

— Офеліє, ось ти де!

— Уяви, до нас пробрався мовчазний грабіжник садових візків!

Тей простягає руку моєму новому знайомому:

— Найле, правильно? Вже за роботою?

Чоловік тисне Теєву руку й неохоче киває головою.

— Можемо обговорити плани модернізації будівлі завтра? Мені стануть у пригоді твої поради.

Найл киває ще раз і йде. Здається нічого не може вплинути на його стоїчний вираз обличчя. Навіть, якби перед ним постала покійна Королева Єлизавета — він би й далі котив свій дурний візок.

— Що з ним таке?

Криси капелюха в моїй руці роздмухують повітря з такою частотою, що скоро можна буде злітати. Піт тече просто у декольте.

— Це Найл. Він був наглядачем палацу увесь цей час. — поступливо пояснює Тей.

— Він що, того? — кручу пальцем біля скроні, — Слабий на голову?

Він нестримно хихоче, і доводиться ляснути його у груди, аби припинив глузувати.

— Іноді я забуваю, яка ти...

— Чарівна? Дотепна? Гарна?

Чоловік погладжує мої плечі, проводжаючи мене назад до будинку:

— Безпосередня, люба. — його губи притискаються до мого лоба. Я б хотіла, аби це звернення справді щось означало. Щось більше, ніж ввічливість.

— Він не говорить. Керрі сказала у нього якась нещодавня травма.

Я вирячаюся.

— Неймовірно! Моторошний палац у комплекті з німим садівником. Ти ж дивився бодай один фільм жаху?

Тей шкіриться, нічого не говорячи у відповідь.

Ми повертаємося до палацу, де він наново демонструє вісім спалень, гардеробні, вітальню, кухню в цокольному приміщенні, як ніби всього за два покази вивчив кожен куточок цієї будівлі.

— А там що? Керрі не показувала... — не встигаю ступити й крок на сходовий майданчик третього поверху, як рука Тея смикає мене вниз:

— Там зачинено!

— Чому?

— Аварійний стан. Найл сказав.

Здіймаю брову:

— *Сказав?*

— Ну, він пише.

Звісно, що ще робити бідоласі.

— Можна мені додому?

Спустившись на перший поверх я все ще не вірю, що тепер ось тут і житиму. Точніше тут гнитимуть мої кістки, бо передчуття чогось невідворотного звалилося на мене щойно ступила на поріг.

Гаразд, я драматизую. Можливо просто постарію тут і візьмуся лякати

сусідських дітей, непорушно спостерігаючи з вікна, як дерева змінюють листву сезон за сезоном. Аж допоки остаточно не втрачу глузд.

— Не капризуй, ти вдома — каже Тей, поки я наздоганяю його коридором.

— Тут, бляха, моторошно.

Ніби акомпаніюючи, під ногами скрипить підлога.

— Лише на перший погляд. Але хіба тобі не цікаво? — обличчя Тея сяє у сонячному відблиску. Шкода, я не можу розділити його захват.

У метушні й не помічаю, як настає вечір. Робочі розвантажують техніку для кухні, а також трохи меблів у плівці, що захаращують вітальню. Протяги вільно гуляють, заявляючи свої права на віконні тюлі. Тепер шелест тканин — єдиний звук, що лунає у цій будівлі.